

## Arrest

nr. 324 274 van 28 maart 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS  
Rootenstraat 21/18  
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2024.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekster, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 16 september 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.*

*Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 wordt Servië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.*

*In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*2. Verzoekster voert aan dat zij niet naar Servië kan terugkeren omdat zij vreest aldaar geen werk te vinden en haar dochters niet te kunnen onderhouden. Het beschermingsverzoek van verzoeksters dochter M.E. (zaak met rolnummer 325 923) werd door de commissaris-generaal eveneens kennelijk ongegrond verklaard.*

*3. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch voert zij geen valabele argumenten aan die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.*

*3.1. Verzoekster verwijst vooreerst naar haar Roma afkomst en betoogt dat zij en haar dochters in Servië opnieuw het slachtoffer zullen worden van verregaande discriminatie en sociale uitsluiting omwille van hun etnische afkomst. Zij beschrijft haar moeilijke socio-economische situatie in haar herkomstland, namelijk dat zij en haar dochters in een krothuis woonden, dat zij noch haar vader financiële middelen hadden om haar huis te renoveren, dat zij zich samen met haar dochters in een erbarmelijke levensomstandigheden bevond doch blijft zij in gebreke om in concreto aan te tonen dat de door haar aangevoerde slechte levensomstandigheden enig verband zouden hebben met haar Roma-origine en dat zij omwille van haar etnische afkomst gediscrimineerd wordt in Servische samenleving.*

*Hoe dan ook dient in dit verband opgemerkt dat socio-economische overwegingen, zoals thans door verzoekster wordt aangevoerd, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Integendeel, uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat verzoekster, ook al voldeed haar woonst niet aan haar verwachtingen, wel degelijk toegang had tot huisvesting. Daarnaast hadden verzoeksters kinderen toegang tot onderwijs (NPO, p. 2 en 5;). Verzoeksters dochter kan lezen en schrijven waaruit blijkt dat ze regelmatig naar school ging (NPO, verzoeksters dochter, p. 4 ). Ook verzoeksters andere kinderen gingen regelmatig naar school (NPO, p. 5). Verder blijkt ook dat verzoekster en haar dochters toegang hadden tot gezondheidszorg. Zij waren in het bezit van een gezondheidsboekje (NPO, p. 5). Uit verzoeksters verklaringen en die van haar dochter blijkt bovendien dat verzoekster in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt in Servië (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 4 en 7; NPO, verzoeksters dochter, p. 6). Er wordt aldus niet aangetoond dat verzoekster bij een terugkeer naar Servië zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor haar en voor haar dochters onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Uit niets blijkt derhalve dat verzoekster en haar dochters bij een eventuele terugkeer naar Servië in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zouden komen zoals zij voorhouden in het verzoekschrift.*

*De Raad wijst voorts erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Servië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kan verzoekster niet volstaan met een loutere verwijzing naar haar precaire socio-economische toestand in Servië en het loutere feit dat zij Roma is om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar*

*aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekster, zo blijkt uit de vaststelling in de bestreden beslissing die niet wordt weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.*

*De Raad merkt in dat verband nog op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade.*

*Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakt eerder geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat ze in geval van terugkeer naar Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.*

*3.2. Waar verzoekster haar kwetsbare psychologische en fysieke gezondheidstoestand aanvoert en thans een medisch attest voorlegt toont zij niet aan dat zij voor de aangehaalde medische problemen, met name de slapeloosheid en vermageren, in geval van een eventuele terugkeer naar Servië geen toegang zal hebben tot de medische bijstand in haar herkomstland. Uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoekster in het verleden in Servië toegang had tot de gezondheidszorg. Zoals hoger reeds aangegeven waren verzoekster en haar dochters in het bezit van een gezondheidsboekje (NPO, p. 5; NPO, verzoeksters dochter, p. 4). Daarnaast had verzoekster volgens haar dochter toegang tot medicatie in Servië (NPO, verzoeksters dochter, p. 8).*

*Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat haar medische problemen vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren in haar thuisland. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate en betaalbare behandeling enig verband zou houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De louter medische problemen kunnen op zich niet leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Deze motieven zijn van louter medische aard en als dusdanig houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voorts valt eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Servische autoriteiten haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.*

*3.3 Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.*

*4. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.*

5. *Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Servië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

*"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP wijst op de aanvullende nota inzake haar medische problematiek. Ze verwijst ook naar haar pleidooi in de vorige zaak, deze van haar moeder. Ze stelt bijzonder kwetsbaar te zijn enerzijds psychologisch, anderzijds fysiek met hoofdpijn, slapeloosheid, nerveuse pijnen, probleem met de ogen, er heeft ook een tbc-opsporing plaatsgevonden. Met dit alles is onvoldoende rekening gehouden. Ze volhardt in de middelen van haar beroep."*

Het pleidooi in de vorige zaak op zitting, waarnaar de advocaat van verzoekende partij verwijst en dat betrekking heeft op de dochter van verzoekende partij en niet haar moeder zoals de advocaat verkeerdelijk stelt (zaak 325 923), luidt (pv zitting):

*"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt dat er onterecht gesteld wordt dat zij en haar dochter zonder problemen terug kunnen: ze wijst op de medische problemen van haar dochter en ze zijn beiden etnische Roma die slachtoffer zijn van discriminatie en sociale uitsluiting. Deze langdurige discriminatie heeft een impact op hun gewone dagdagelijkse leven en dit werd ten onrechte niet in rekening gebracht."*

5. Met voormelde algemene en veelal herhalende argumentatie ter terechtzitting en de bij aanvullende nota aangebrachte elementen waar zij naar verwijst, brengt verzoekster, bij monde van haar advocaat, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 december 2024.

De aanvullende nota waar ter terechtzitting naar wordt verwezen, is die van 19 februari 2025, de dag voor de zitting overgemaakt. Het bevat een stuk "Historiek Overzicht medisch dossier" van verzoekende partij, met

een overzicht van haar gezondheidssituatie en -problemen in België voor de periode van 10 december 2024 tot 25 juni 2024. Er wordt o.a. melding gemaakt van stress- en slaapproblemen, nek- en schouderpijn, angst in verband met de procedure, hoofdpijn en slapeloosheid, pijn aan de grote teen en hiel en een teennagel die lijkt in te groeien, en voorts onder meer ook een afspraak voor een prothese na extractie tanden. De aanvullende nota, waarin wordt gesteld dat het medisch dossier van verzoekster aantoonst dat zij kampt met diverse kwalen en regelmatig nood heeft aan medische ondersteuning, bevat geen (actuele) medische informatie over verzoeksters recente(re) gezondheidssituatie na 25 juni 2024.

Met betrekking tot verzoeksters gezondheidssituatie, verwijst de Raad naar hetgeen hierover in de beschikking al werd opgemerkt in punt 3.2., waarbij onder meer wordt vastgesteld dat verzoekster niet aantoonst dat zij in geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst geen toegang zal hebben tot de Servische gezondheidszorg. Verzoekster gaat ter zitting niet in het minst, laat staan concreet en inhoudelijk in op die en de andere gronden van de beschikking.

Verzoekster gaat daarentegen, ook waar zij op zitting voor het overige louter eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten herhaalt, zaken waarop reeds werd ingegaan en waarop geantwoord in de beschikking van 3 december 2024, totaal voorbij aan de grond van de beschikking. Ze gaat er niet op in, maar laat de inhoud van de beschikking geheel ongemoeid. Ze voorziet deze niet van concrete en dienstige repliek.

Verzoekster gaat also volledig voorbij aan het doel van de vraag tot horen dat erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Hiertoe is namelijk evenwel vereist dat men ingaat op de inhoud van de beschikking en deze van concrete en inhoudelijke repliek voorziet. Op voormelde algemene en veelal herhalende wijze, blijft verzoekster hiertoe dus in gebreke.

De Raad voegt er nog aan toe dat waar verzoekster ter zitting, zoals zij dat eerder in het verzoekschrift deed, haar problemen in Servië aan haar Roma-origine koppelt, zij deze eerder tijdens haar gehoren op DVZ en het CGVS echter niet in verband bracht met haar etnische origine als Roma. Haar verklaringen en argumentatie zijn derhalve niet consistent, hetgeen haar algemene en algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt. Hoe dan ook wordt in de beschikking, zoals eerder ook door de verwerende partij in de bestreden beslissing, uitgebreid rekening gehouden met de algemene situatie van Roma in Servië en met de individuele, persoonlijke situatie van verzoekster en haar gezin in het bijzonder. Verzoekster doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen hieromtrent eerder werd vastgesteld, zoals inzake o.a. de toegang van haar kinderen tot onderwijs in Servië, hun toegang tot huisvesting en gezondheidszorg en de toegang tot de arbeidsmarkt in Servië. Uit hun verklaringen blijkt bovendien ook dat zij nooit problemen kenden met de Servische autoriteiten.

Verzoekster toont geen nood aan internationale bescherming aan, zo werd eerder al vastgesteld en haar algemene en veelal herhalende argumentatie ter zitting is geenszins van aard anders te doen besluiten.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Servië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS